

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різноманітну, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логуші ,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'ес, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки бренда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокровною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — яскінними українськими фільмами й п'есами.

koronatsiya.com

Hаще життя — це ілюзія чорного й білого.

Присвячується втраченим ілюзіям.

А ще... зеленому чаю «Greenfield»...

Yci персонажі, установи й події, описані в романі, вигадані. Будь-який збіг з реальними людьми, установами чи подіями абсолютно випадковий.

Немає нічого гіршого, ніж полювати на мисливця.

Жан-Кристоф Гранже

Суперники мовчки тягнули за лізну палицю кожен до себе. Ленгдон відчув, що іржаве запізо вислизав йому з рук, і долоню пронизав пекучий біль. Наступної миті гострий кінець прута вже був націлений на його груди. Мисливець сам став здобиччю.

Ден Браун

Читання попелу досяжне лише для того, хто на три чверті вже пройшов дорогу і сам собі і судія, і гід, чия хода важка, печаль плибока, хто має вже не два — чотири ока і бачить те, що бачити б не слід.

Валодимир Базилевський

Розділ 1. Дуче

У кабінеті Бондаренка — двоє. Він і Лисиця. Сидять візуві. На столі — чашки із зеленим чаєм. Щойно залиті. Одна з логотипом «Якобс». На іншій красується викрутасами «Сергій». Над чашками здіймається пара. Але далі все закінчується невесело. Для пари. Вона відразу зникає...

Бондаренко подав Лисиці чашку з логотипом. Той узяв. Гаряча! Поставив перед собою. Підстеливши квадратик паперу для записів. Ті, що лишилися у стосі, затримали. Особливо наступний. Його час порахований. І життя все ж марнота марнот.

— Дякую, — «обгорнув» чашку долонями. Ніби хотів зігрітися. — Отже, він майстер тату, мешкав у Донецьку, його вбито й виколото очі?

— Заріzano, — поправив Бондаренко. — І ножа на місці не знайшли. Там узагалі нічого не знайшли. Ніяких слідів. Шикарний претендент на «глухаря».

— Без слідів — то так, — сказав задумливо Богдан. — Але, може, їх не змогли знайти? Таке ж буває. Місце злочину кишить слідами, а їх просто не бачать. Усе залежить від того, хто дивиться. І від місця, з якого це роблять. — Ніби й «філософія», а помічено правильно.

— Згоден. — Бондаренко взяв чашку і спробував

відпiti. Хотiлося iсти. Та поки не «свiтило». Нехай хоч чаєм шлунок налякає. Але ковток лише один. Гаряче-таки!

— Тому часто й не знаходять. — Поставив чашку назад.

— А злочинiв без слiдiв не буває. Раз є злочин — є й той, хто. І якщо це людина...

— У нашому випадку — точно людина, — обiрвав Бондаренко, хоча й не звернув на це уваги. — Не думаю, що надприродне спуститься до банального ножа. Обов'язково пiдшукає щось елегантнiше.

— Але наша людина слiд таки лишила. — Богдан нiби став кавалером ордену «Святої Серйозностi». — Виколотi очi. Навiщо це зроблено?

— Хтозна, — стенув плечима головред. — Може, катували? Хотiли щось дiзнатися?

— Або помститися. За криву *матуху*. Чи за хворобу. Через голку це буває. — Лисицю можна слухати довго. Сьогоднi вiн — наче професор логiки. — Це, як на мене, найреальнiший мотив. Але й тодi виколотi очi нi до чого. Я, звiсно, ризикую бiгти попереду поїзда, але з очима тут не все так просто.

— *Xa!* — видихнув головред, усмiхнувшись. — Тому я й загрiб цю тему. Звичайнi вбивства — це ж не твiй профiль.

— Смiйся-смiйся, — закивав Лисиця, — але насамперед я — все-таки професор, а вже потiм твiй пiдлеглий... Та й вiдколи вбивства стали «звичайними»?

— Правильно, — кивнув Бондаренко. — Професор. А

значить — людина розумна. *Найгомосапієнсніша* з усіх гомосапієнсних. Саме твоя голова тут і потрібна. Офіційне розслідування зависне. Як завжди. Поживитися тут явно нічим. Доказів на поверхні — нуль. Та й убито не банкруту дружину чи нардепа пузатого. Ворушитися особливо не будуть. Ніхто тобі й не заважатиме.

— А ти вже вирішив, що я цим займуся? — Лисиця дивився на «шефа» невідпороно. Ніби хотів «продивитися». І випалити його наміри.

— По очах читаю, що займешся. — Обличчям головреда гасали грайливі бісики. І проганяти їх він не збирався. Та вони й не пішли б.

— Не знав, що вміш, — показав Богдан невдоволення, але за ним ховалася цікавість.

— Я вмію ще й не таке, — почав грати Бондаренко, — але прочитати твій запал нескладно. Великі яскраві букви.

— Латиниця чи арабська в'язь?

— Не повіриш, — не збавляв оберти «шеф», — банальна кирилиця.

— Повірю, — стримав усмішку професор. — Сам же писав.

— До речі, про «писав», — посерйознішав головред. — Коли роман про свої «вовчі» пригоди закінчиш?

— Наші, Сергійку, наші. — Лисиця показав аксакала. Майже вийшло. Років тридцять не дотягнув.

— Нехай буде гречка, — радо погодився Бондаренко.

— Думав тижнів за три, — видихнув утому Богдан. —

Хоча тепер...

— Роздвоюйся. Ночі не спи. Але пропускати цей шанс... — Головред знову одягнувся у звичну «шкуру».

— Чудово розумію, — закивав професор. — А тут ще й кафедра підпрягає...

— Тоді *розтроятися*, — прогrimів вироком «шеф».

— Якби ж міг... — Лисиця вже серйозний. Тут не до жартів.

— Зможеш. Після вовкулак^[1]... Так, — спинив дискусію головред непідробною рішучістю, — придумуй, що хочеш, а це вбивство має стати «нашим».

Лисиця почав кусати губи. Потім укинув у чай ложку меду й став колотити. Подумки кудись дременувши.

Задзеленчав стаціонарний телефон. Бондаренко почав розмову. Наче крізь сон, Богдан розумів, що головред когось лає, але, кого і за що, утямити, звісно ж, не міг. Заважала відсутність. Відсутність тут і зараз. Уявляв ту людину, з виколотими очима. Добре, якщо зробили це вже після смерті. А якщо до? Жахливі миті. А потім усе закінчилося. І очі вже стали непотрібними. Як і решта всього. Непотрібними... Стоп! А якщо вбивця не хотів, щоб цей майстер тату щось побачив? Якщо це йому було настільки важливо? Але ж мертвий уже никому нічого не скаже. До чого тут очі? А що, коли вбивця так замітає сліди? Пускає хибною стежкою? Ходіть довкола виколотих очей, а я собі «замулюсь» глибоченько. І ніколи й ніхто... Гм... Може бути. Поміркуй ще — з десяток варіантів придумаеш. І всі

вони мають право на життя. Доки сидиш у цьому затишному кабінеті. І лише перевірка кожного покаже, що викинути в кошик для сміття, а що вперто дотискати. Лишається дрібничка: почати роботу... Але... Спочатку випий чаю. Допоможе. Думати він допомагає завжди...

Бондаренко давно закінчив говорити й тепер, усміхаючись, стежив, як Лисиця справді роздвоївся. Один, як робот, колотить майже холодний чай, а другий гасає Всесвітом. Тим, що поза кабінетом... Але два Богдані головредові не потрібні. Бо з кожного зиск невеликий. Треба зводити їх в одного. Отого. Багатьом знайомого.

— Скоро й ложка розчиниться, — «штурхонув» замріяного «робота» Бондаренко.

Лисиця одразу став одним. Швидко й безболісно. Без головредових надсузиль. І медичного втручання.

— Кажу... — почав було «шеф», але професор одразу відповів:

— Не хвилюйся, куплю нову. Срібну. Вовкулаки мають здатність не закінчуватися. Та й інша нечисть теж.

— Про що задумався? — знову прочитав по очах головред.

— Про очі, — замучено відповів Лисиця.

— Якоїсь красуні чи...

— Чи.

— Гм... Це правильно, — аж зрадів Бондаренко. — А в Донецьку давно був?

— Правду кажучи, ніколи, — несподівано прозрів

Богдан.

— Ого. Тоді все за нас. «Розширюємо географію» твоїх пойздок. А то закордони вздовж і впоперек по кілька разів, а вдома...

— Ну, раз треба, — вдарив по колінах професор і підвівся, — значить, будемо. Тільки дзвіночок зроблю.

Дістав мобільного. Набрав Кодаковського. Той радо привітався. Лисиця без підготовки запитав:

— Євгене Миколайовичу, а що тобі підказує ситуація з виколотими очима у вбитого?

— А ти вже за той донецький випадок учепився? — Кодаковський ніби підслухав усе. Чи, може, й справді *нажучив кабінет жучкама?*

— Не треба було? — штовхнув полковника на слизьке.

— Чому ж? — залишився на твердому той. — Твоя тема. Не крадіжка ж із сусідського балкону. І не приклад із підручника криміналістики. Тебе ж таке не «зводить»...

— Не «зводить», — погодився Лисиця. — Це точно.

— Гаразд. Тоді вмощуйся зручененько та слухай уважненько, — перетворився на «діда Панаса» офіцер. — Році в 90-му завівся був у Києві сексуальний маніяк. Він гвалтував, убивав і виколював очі. Думав, що в очах жертв може залишитися його відображення.

— З фотоапаратом сплутав? — спробував пожартувати Богдан. Вийшло не дуже.

— Мабуть... — пропустив повз увагу Кодаковський. — Він, до речі, з підмосковної Балашихи родом. На прізвище